

Nedelja Božjega usmiljenja

Vsako leto beremo na 2. velikonočno ali belo nedeljo evangelij, ki govori o postavitvi zakramenta Božjega usmiljenja.

Ta zakrament sprave z Bogom in z ljudmi ob človekovem iskrenem kesanju odpušča in briše tudi največje grehe in je tako najčudovitejši dokaz neizmernega Božjega usmiljenja.

Leta 2000 je papež sv. Janez Pavel II. določil, da se **belo nedelja imenuje tudi nedelja Božjega usmiljenja.** To je odgovor svetega očeta na pobudo, ki je prišla iz Božjega ljudstva z mnogih strani sveta in jo je papež prepoznal kot posebno znamenje delovanja Svetega Duha v našem času.

V svoji okrožnici o Božjem usmiljenju je zapisal:

»Resnica o Bogu, Očetu usmiljenja, kakor se je razodela

v Kristusu, nam kaže, kako neizmerno blizu je Bog človeku, zlasti tedaj, ko je ta ogrožen v svojem najglobljem jedru. Zato se mnogi ljudje in mnoga občestva, ki jih vodi živ verski čut, obračajo k Božjemu usmiljenju. K temu jih nagiblje Kristus, čigar Duh deluje na dnu človeških src.«

Pri podelitvi odveze v zakramentu sprave duhovnik moli: »Bog, Oče usmiljenja, ki je s smrtjo in vstajenjem svojega Sina svet spraval s seboj in poslal Svetega Duha v odpuščanje grehov, naj ti po službi Cerkve podeli oproščenje in mir.«

Oznanilo o Božjem usmiljenju, ki je staro toliko kot samo krščanstvo, je postalo posebej aktualno za naš čas v povezavi s poljsko redovnico **sv. Favstino Kowalsko**, ki je živela v 1. polovici prejšnjega stoletja. Njej se je Jezus večkrat razodel in ji naročal, naj poskrbi, da se bo v vsej Cerkvi na prvo nedeljo po Veliki noči uvedel praznik Božjega usmiljenja. V njenem obširnem Dnevniku, v katerega si je zapisovala Jezusove besede, beremo tudi tole naročilo: »Hočem, da je praznik Božjega usmiljenja zatočišče vseh duš, pribežališče vseh grešnikov...«

Pobožnost k usmiljenemu Jezusu se je po smrti sestre Favstine razširila po vsem svetu in zajela milijone vernikov. Uradno jo je potrdil sam papež, ko je na belo nedeljo leta 2000 združil razglasitev nedelje Božjega usmiljenja z razglasitvijo sestre Favstine za svetnico. Ob tej priložnosti je dejal: »Človeštvo ne bo našlo miru, dokler se ne bo z zaupanjem obrnilo k Božjemu usmiljenju. Prek sestre Favstine je to Jezusovo oznanilo za vselej povezano z dvajsetim stoletjem. To oznanilo ni novo, lahko pa ga imamo za dar posebnega razsvetljenja, ki nam pomaga močnejše zaživeti evangelij Velike noči. To oznanilo se obrača predvsem k tistemu, ki je v kaki hudi preizkušnji ali čuti na sebi breme storjenih grehov, zaradi česar je izgubil zaupanje v življenje in je v skušnjavi, da bi podlegel obupu. K njemu prihaja Kristus s svojim blagim obrazom, nadenj se izlivata žarka, ki izhajata iz njegovega srca, ga razsvetljujeta in ogrevata, kažeta pot in vlivata novega upanja.

Koliko duš je že potolažil vzklik: »Jezus, zaupam vate!«, ki ga je Božja previdnost priporočila po sestri Favstini.

To preprosto dejanje predanosti Jezusu pretrga najgostejše oblake in stori, da posije žarek svetlobe v naše življenje.« Tako sveti oče. Pomembnost nedelje Božjega usmiljenja je papež potrdil tudi naslednje leto, ko je v Krakovu posvetil veličastno svetišče Božjega usmiljenja in izročil ves svet Božjemu usmiljenju z

besedami: »O Bog, usmiljeni Oče, ki si svojo ljubezen razodel po svojem Sinu in jo razlil na nas po Svetem Duhu Tolažniku, tebi danes izročamo usodo sveta in slehernega človeka. Daj vsem zemljanom izkusiti tvoje usmiljenje, da bi pri tebi vedno našli vir upanja.«

Povezanost praznika Božjega usmiljenja in 2. velikonočne nedelje kaže na simbol zveze med zakramentom svetega krsta, velikonočno skrivnostjo odrešenja in Božjim usmiljenjem.

S prejemom zakramenta krsta so pri novokrščenemu odpuščeni in očiščeni vsi grehi, kar predstavlja razsežnost sprave med Bogom in človekom.

V letu preizkušnje smo vsi še posebej povabljeni, da smo do svojih bližnjih sočutni in jim izkazujemo dela telesnega in duhovnega usmiljenja.

